

Cảm nhận của em về bài thơ Viếng Lăng Bác

Author : Thu Trang

Đề bài: Cảm nhận của em về bài thơ Viếng Lăng Bác

Bài làm

Sau cuộc kháng chiến chống Mỹ kết thúc thắng lợi năm 1976, lăng chủ tịch Hồ Chí Minh vừa khánh thành, nhà thơ Viễn Phương có dịp ra thăm lăng Bác. **Bài thơ Viếng Lăng Bác** là một trong số những bài thơ xuất sắc nhất viết về Người. Bài thơ là tiếng lòng của nhà thơ Viễn Phương đại diện cho nhân dân ta thể hiện lòng tôn kính đối với vị lãnh tụ vĩ đại của dân tộc.

Khổ thơ đầu tiên là lời của nói nghẹn ngào của đứa con ở xa nay được viếng thăm Bác:

Con ở miền Nam ra thăm lăng Bác

Đã thấy trong sương hàng tre bát ngát

Ôi! Hàng tre xanh xanh Việt Nam

Bão táp mưa sa đứng thẳng hàng.

Cảm nhận của em về bài thơ Viếng Lăng Bác

Con và Bác là cách xưng hô ngọt ngào thân thương của người Nam Bộ, thể hiện sự gần gũi, kính yêu đối với Bác. Đất nước nay đã thống nhất, Bắc Nam sum họp một nhà, đó cũng là nguyện ước lớn nhất của Bác Hồ. Những người con miền Nam nay mới có dịp ra Bắc gặp vị cha già của dân tộc vậy mà Bác đã không còn nữa. Nhà thơ dùng từ thăm thay cho từ viếng là biện pháp nói giảm nói tránh, giảm bớt đi nỗi đau thương mất mát vì Người đã ra đi. Thế nhưng dù tránh đi nhưng nhà thơ vẫn không thể che giấu được nỗi xúc động trào dâng khi biết mình sắp được gặp Bác sau bao ngày đêm mong mỏi. Đến lăng Bác, hình ảnh đầu tiên mà nhà thơ nhìn thấy đó là hàng tre. Cây tre là biểu tượng của dân tộc Việt Nam đã từ bao đời nay vì sự quật cường bất khuất. Hàng tre dù đắm chìm trong sương sớm vẫn nổi bật lên màu xanh xanh, vẫn đứng thẳng hàng trước những thiên tai bão tố. Đó là hình ảnh ẩn dụ chỉ sự khó khăn gian khổ của nhân dân ta, tuy vậy dù có khó khăn đến mấy thì dân tộc vẫn hiên ngang bất khuất, bền bỉ sức sống để tiếp tục giành lại độc lập tự do cho dân tộc.

Ngày ngày mặt trời đi qua trên lăng

Thấy một mặt trời trong lăng rất đỏ.

Đọc hai câu thơ trên ta thấy xuất hiện hai hình ảnh mặt trời: một hình ảnh thực và một hình ảnh ẩn dụ. Ngày ngày mặt trời chiếu sáng trên lăng, đâu biết rằng trong lăng cũng là một “mặt trời”. Bác Hồ là mặt trời soi sáng con đường giải phóng, đem lại cuộc sống tự do thoát khỏi đêm dài xâm lược cho nhân dân ta. Bác Hồ vĩ đại luôn luôn trường tồn vĩnh cửu, sống mãi trong lòng đồng bào Việt Nam. Đó một sự sáng tạo thể hiện lòng tôn kính của nhà thơ Viễn Phương và đồng thời là của toàn dân đối với Bác Hồ.

Ngày ngày dòng người đi trong thương nhớ

Kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân...

Hàng người dài vô tận ngày ngày đến viếng thăm lăng Bác mang theo lòng thành kính và niềm thương nhớ đến tột cùng. Hàng người ấy như thể sẽ kéo dài mãi mãi, dâng tràng hoa bảy mươi chín mùa xuân - bảy mươi chín năm cuộc đời Bác dành trọn cống hiến cho dân tộc. Tràng hoa kết thành từ những người con đến từ khắp mọi miền đất nước hội tụ kính dâng lên Bác.

Thời gian và không gian dường như đang ngưng kết lại trong khung cảnh yên bình và không khí trang nghiêm thanh tĩnh trong lăng:

Bác nằm trong giấc ngủ bình yên

Giữa một vầng trăng sáng dịu hiền

Đã bao nhiêu đêm dài Bác thức trắng lo cho sự nghiệp giải phóng đất nước, giờ đây Bác đã có thể ngủ yên một giấc ngủ ngàn thu. Ước nguyện của Bác đã hoàn thành mà Bác thì đã đi xa. Nhà thơ như muốn gạt bỏ cái sự thực đau lòng đó, tự dối mình rằng Bác chỉ đang ngủ mà

thời. Vầng trăng người bạn tri kỉ của Bác, góp mặt trong những tác phẩm của Người. Giờ đây vầng trăng đang âu yếm tỏa ánh sáng hiền dịu trông coi cho giấc ngủ của Bác, thật ung dung và thanh cao. Vẻ đẹp thanh thản của Bác làm cho nhà thơ dấy lên cảm xúc xót thương, mạch cảm xúc dường như lắng xuống và thay vào đó là nỗi xót xa đau đớn cho sự ra đi của Người.

Vẫn biết trời xanh là mãi mãi

Mà sao nghe nhói ở trong tim

Trời xanh là sự trường tồn bất tử cũng giống như Bác luôn còn mãi với non sông đất nước, Bác đã hóa thân vào thiên nhiên đất nước và ở trong tim mỗi con người. Vẫn biết là thế nhưng nhìn thấy di hài của Bác, ai ai cũng phải đau đớn nhói lên nơi trái tim. Dù thế nào thì sự thực vẫn còn lại là nỗi đau xót vô hạn của dân tộc, đó là cảm xúc điển hình của những người con đất Việt đến thăm Bác mà nhà thơ đã phần nào nói ra được tiếng lòng của họ.

Mai về miền Nam thương trào nước mắt

Muốn làm con chim hót quanh lăng Bác

Muốn làm đóa hoa tỏa hương đâu đây

Muốn làm cây tre trung hiếu chốn này...

Từng câu thơ như bộc lộ cảm xúc nghẹn ngào và tâm trạng lưu luyến của thời khắc chia ly vô cùng xúc động. Cảm xúc ấy đã dâng trào thành một dòng nước mắt, thành khát khao được hóa thân thành con chim, đóa hoa, cây tre được mãi mãi ở bên Người. Nhà thơ mong muốn được dành những tình cảm tốt đẹp nhất như con chim dành tiếng hát, đóa hoa dành hương thơm, cây tre trung hiếu tô thêm vẻ yên bình nơi Bác an nghỉ.

Nguyện ước chân thành, sâu sắc đó của nhà thơ cũng chính là những cảm xúc của hàng triệu con người miền Nam và cả dân tộc trước khi rời **lăng Bác** sau những lần đến thăm Người. Bài thơ là sự kính trọng của nhà thơ đối với Bác và cũng thể hiện được tấm lòng người dân Việt Nam: Bác luôn trường tồn sống mãi trong trái tim người Việt.

Thảo Trân